

ODYNIEC (1) *sb m*

odyniec, [jedyniec].

o z tekstów nie oznaczających ó; oba e jasne,

sg *N* odyniec, [jedyniec]. ◊ [pl *G* odyńc(o)w.]

Si stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) – XVIII w.

1. *Samiec dzika lub żubra żyjący poza stadem: [Rozkopał ią [winnicę] dżiki wieprz z lálá: á iedyniec [singularis ferus; oobliwy zwierz Leop] ípálł ią. WujBib Ps 79/14 (Linde).]*

W porównaniu: ktho tego [przyjaciela] nie ma/ [...] ieft [...] iáko on zubr odyniec co go od fiebie ítádo wybije RejZwierc 88v.

2. *[Pojedyncza sztuka w odróżnieniu od przedmiotów liczonych na pęczki itp.: w tim wozie wzięto dwadzieszcza y sescz sorokow soboli. W drugim wozie wzięto pieczdziesiath soboli odinczow CorfusDocum 1546 nr 57.]*

MM